

บทที่ 4

ผลการทดลอง

การแบ่งกลุ่มผู้ป่วย

กลุ่มผู้ป่วยถูกแบ่งโดยการสุ่มแบบ randomized – control double blind study ในผู้ป่วยโรคพยาธิตัวจิ๊ดที่ผิวหนัง โดยกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล มี 14 คน เป็นชาย 5 คน หญิง 9 คน และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน มี 15 คน เป็นชาย 2 คน หญิง 13 คน (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล และ ไอเวอร์เมกติน โดยแยกตามเพศ

กลุ่มผู้ป่วย	ชาย (คน)	หญิง(คน)	รวมทั้งหมด (คน)
ผู้ป่วยที่รับยาอัลเบนดาโซล	5 (35.71%)	9 (64.29%)	14 (100%)
ผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน	2 (13.33%)	13 (86.66%)	15 (100%)
รวม	7 (24.13%)	22 (75.86%)	29 (100%)

อายุของกลุ่มผู้ป่วย

จากตารางที่ 2 จะแสดงถึงอายุของกลุ่มผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม โดยกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล มีอายุตั้งแต่ 22 – 57 ปี อายุเฉลี่ย คือ 35 ± 9.8 ปี และกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน มีอายุตั้งแต่ 17 – 49 ปี อายุเฉลี่ย คือ 30 ± 9.8 ปี จะพบว่าอายุเฉลี่ยของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($p > 0.05$)

ตารางที่ 2 อายุของกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซลและกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน

กลุ่มผู้ป่วย	อายุเฉลี่ย (ปี)	อายุน้อยสุด (ปี)	อายุมากที่สุด (ปี)
กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล	35 ± 9.8	22	57
กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน	30 ± 9.8	17	49

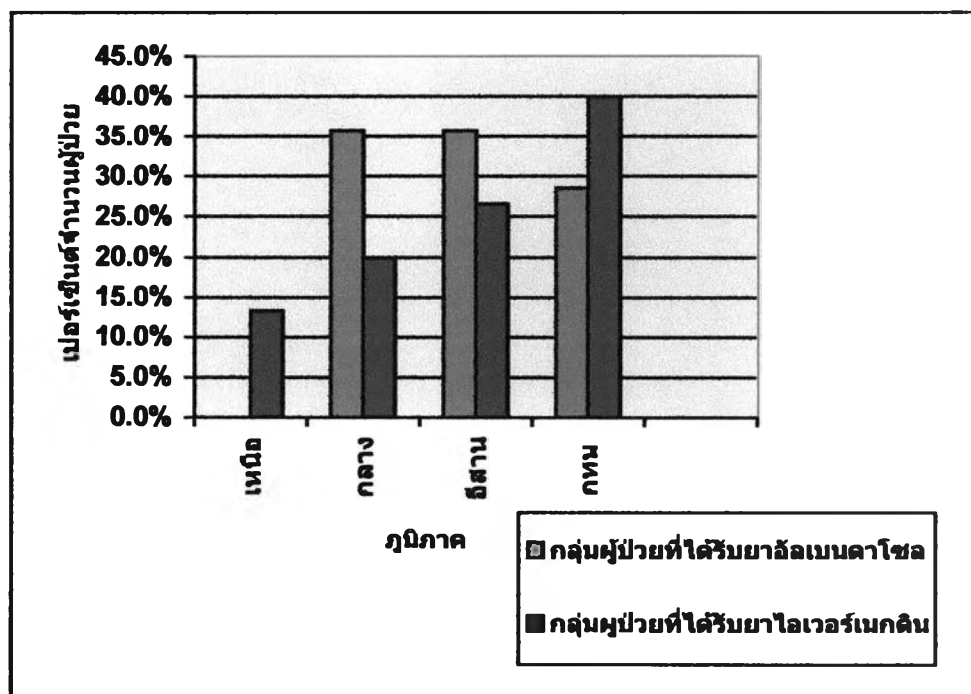

ภูมิลำเนาของผู้ป่วย

ภูมิลำเนาของผู้ป่วยส่วนใหญ่พบอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ (34.48%) รองลงมาคือ มีถิ่นฐานมาจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (31.03%) ภาคกลาง (27.58%) ภาคเหนือ (6.89%) ตามลำดับ ถิ่นที่อยู่ของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มกระจายพบทุกภาคของประเทศไทย ยกเว้น ไม่พบผู้ป่วยจากภาคใต้เลย (0%) (ตารางที่ 3, รูปที่ 6)

ตารางที่ 3 ภูมิลำเนาของผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซลและกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน

กลุ่มผู้ป่วย	ภาค				รวม (คน)
	เหนือ	กลาง	อีสาน	กทม.	
กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล	0 (0%)	5 (35.71%)	5 (35.71%)	4 (28.57%)	14 (100%)
กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน	2 (13.33%)	3 (20.00%)	4 (26.66%)	6 (40.00%)	15 (100%)
รวม	2 (6.89%)	8 (27.58%)	9 (31.03%)	10 (34.48%)	29 (100%)

รูปที่ 6 กราฟแท่งแสดงการเปรียบเทียบผู้ป่วยภูมิภาค
ต่างๆ

ประวัติการรับประทานอาหารของผู้ป่วย

เกณฑ์ในการวินิจฉัยผู้ป่วยที่เป็นโรคพยาธิตัวจิ๊ด วิธีที่แน่นอนคือ ต้องพบตัวพยาธิ แต่ถ้าไม่พบตัวพยาธิก็ต้องอาศัยอาการทางคลินิกและการตรวจทางห้องปฏิบัติการ ช่วยในการวินิจฉัยโรค จากการวิจัยนี้พบว่าผู้ป่วยบางรายในกลุ่มที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล ปฏิเสธไม่ได้รับประทานอาหารดิบๆ สุกๆ ที่ปรุงจากเนื้อสัตว์ที่เป็นโฮสต์กึ่งกลางตัวที่ 2 อยู่ 7.14 % ส่วนผู้ป่วยในกลุ่มที่ได้รับไอเวอร์เมกติน ทุกคนมีประวัติการรับประทานอาหารสุกๆ ดิบๆ ที่ปรุงจากเนื้อสัตว์ที่เป็นโฮสต์กึ่งกลางตัวที่ 2 (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ประวัติการรับประทานอาหารในผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซลและยาไอเวอร์เมกติน

กลุ่มผู้ป่วย	กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล	กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน
ประวัติการรับประทานอาหาร	92.86 %	100 %
ไม่มีประวัติการรับประทานอาหาร	7.14 %	0 %

ระยะเวลาที่ผู้ป่วยเกิดอาการรวมก่อนมาพบแพทย์

อาการแสดงของโรคพยาธิตัวจิ๊ด คือ บวมใต้ผิวหนัง พบว่าในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล ผู้ป่วยมีระยะเวลาที่เกิดอาการรวมก่อนมาพบแพทย์ ตั้งแต่ 2 – 14 วัน ระยะเวลาเฉลี่ยคือ 7 ± 2 วัน กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน มีระยะเวลาตั้งแต่ 2 – 30 วัน ระยะเวลาเฉลี่ยคือ 6 ± 3 วัน พบว่าระยะเวลาในการเกิดอาการรวมที่ผิวหนังของผู้ป่วยทั้ง 2 กลุ่ม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$, ตารางที่ 5)

ตารางที่ 5 ระยะเวลาที่เกิดอาการรวมก่อนมาพบแพทย์ (วัน) ของผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล และ กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน

กลุ่มผู้ป่วย	ระยะเวลาเฉลี่ย (วัน)	ระยะเวลาที่เกิดอาการน้อยที่สุด (วัน)	ระยะเวลาที่เกิดอาการมากที่สุด (วัน)
กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล	7 ± 2	2	14
กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน	6 ± 3	2	30

จำนวนครั้งของการเกิดผื่นก่อนได้รับการรักษาของผู้ป่วย

จำนวนครั้งของการเกิดผื่นก่อนได้รับการรักษาในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล มีอาการเป็นๆ หายๆ ตั้งแต่ 1 – 10 ครั้ง เฉลี่ย 3 ± 3.2 ครั้ง และ ในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน มีอาการเป็นๆ หายๆ ตั้งแต่ 1 – 10 ครั้ง เฉลี่ย 4 ± 4.0 ครั้ง ซึ่งจำนวนครั้งของการเกิดผื่นก่อนได้รับการรักษาของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$, ตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 จำนวนครั้งของการเกิดผื่นก่อนได้รับการรักษาของผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซลและในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน

กลุ่มผู้ป่วย	จำนวนครั้งเฉลี่ย	จำนวนครั้งต่ำสุด	จำนวนครั้งสูงสุด
กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล	3 ± 3.2	0	0
กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน	4 ± 4.0	10	10

ตำแหน่งที่เกิดอาการของโรคพยาธิตัวจิ๊ด

สำหรับตำแหน่งผื่น ที่เกิดในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่ม พบว่าผื่น จะเกิดอาการได้มากที่สุดที่ แขน (27.59%) พอๆกับ หน้า ศีรษะ และคอ (27.59%) รองลงมา คือ ข้อมือ มือ หรือนิ้ว (20.69%) ขา ต้นขา หรือ หัวเข่า (17.24%) และลำตัว (6.90%) ตามลำดับ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 ตำแหน่งที่เกิดอาการของโรคพยาธิตัวจิ๊ด

ตำแหน่งที่เกิดอาการ	จำนวนผู้ป่วยที่เกิดอาการ
หน้า ศีรษะ และ คอ	8 (27.59%)
ลำตัว	2 (6.90%)
แขน	8 (27.59%)
ข้อมือ มือ หรือนิ้ว	6 (20.69%)
ขา ต้นขา หรือ หัวเข่า	5 (17.24%)
รวม	29 (100.00%)

อาการแสดงของผู้ป่วยโรคพยาธิตัวจิ๊ด

อาการแสดงต่างๆของผู้ป่วยโรคพยาธิตัวจิ๊ด ในผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล และยาไอเวอร์เมกติน คือ ผู้ป่วยส่วนใหญ่จะมีหลักคือ อาการบวมเคลื่อนที่ได้ (68.97%) อาการร่วมที่เกิดขึ้น คือ อาการปวด ผิวน้ำเป็นสีแดง อาการคัน โดยเกิดอาการร่วมได้มากที่สุด อาการบวมเคลื่อนที่ ปวด แดง และคันพบว่า (20.69%) รองลงมาคือ อาการบวมเคลื่อนที่ และ แดง (13.79%) อาการบวม เคลื่อนที่ ปวด และ แดง กับ อาการบวม เคลื่อนที่ ปวด และ คัน พบได้พอกัน (10.34%) อาการบวม เคลื่อนที่ ปวด และ คัน และอาการบวม เคลื่อนที่ คัน พบได้เท่าๆกัน (6.9%) ส่วนอาการ บวม เคลื่อนที่ และ ปวด กับ อาการบวม เคลื่อนที่เพียงอย่างเดียวไม่พบ (0%) ซึ่งแสดง ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 อาการบวมเคลื่อนที่ กับอาการร่วมอื่นๆของผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซลและยาไอเวอร์เมกติน

อาการ และ อาการ แสดง	อาการบวมเคลื่อนที่								รวม
	ปวด	แดง	คัน	ปวด+แดง	ปวด+คัน	แดง+คัน	ปวด+ แดง+คัน	เฉพาะ บวม เคลื่อน ที่	
ผู้ป่วย ที่ได้รับ ยาอัล เบนดา โซล	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	2 (14.29%)	0 (0%)	1 (7.14%)	4 (28.57%)	0 (0%)	7 (50%)
ผู้ป่วย ที่ได้รับ ยาไอ เวอร์ เมกติน	0 (0%)	4 (26.67%)	2 (13.33%)	1 (6.67%)	2 (13.33%)	2 (13.33%)	2 (13.33%)	0 (0%)	13 (86.67%)
รวม	0 (0%)	4 (13.79%)	2 (6.9%)	3 (10.34%)	2 (6.9%)	3 (10.34%)	6 (20.69%)	0 (0%)	20 (68.97%)

อาการบวมไม่เคลื่อนไหว และอาการร่วมต่างๆของผู้ป่วยโรคพยาธิตัวจิ๊ด

ส่วนอาการบวมไม่เคลื่อนไหว ในผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซลและยาไอเวอร์เมกตินพบได้ 17.24% อาการบวมไม่เคลื่อนไหวเพียงอย่างเดียว พบ 10.34% และยังพบอาการร่วมด้วยคือ บวมไม่เคลื่อนไหว และแดง พบได้พอกๆกับ บวม ไม่เคลื่อนไหว และ คัน (3.45%) นอกนั้นอาการร่วม คือ ปวด ปวดและแดง ปวดและคัน ปวด แดงและคัน ไม่พบร่วมกับอาการบวม ไม่เคลื่อนไหว (0%) และ ยังพบผู้ป่วยที่ไม่แสดงอาการทางคลินิก แต่ผู้ป่วยมีประวัติรับประทานอาหาร สุกๆดิบๆ (10.34%) ซึ่งแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 อาการบวมไม่เคลื่อนไหว และอาการร่วมของผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซลและยาไอเวอร์เมกติน

อาการ และ อาการ แสดง	ไม่มีอาการ	บวมไม่เคลื่อนไหว								รวม บวมไม่ เคลื่อนไหว
		ปวด	แดง	คัน	ปวด + แดง	ปวด +คัน	แดง +คัน	ปวด + แดง +คัน	เฉพาะบวม ไม่เคลื่อนไหว	
ผู้ป่วยที่ ได้รับ ยาอัล เบนดา โซล	2 (14.29%)	0 (0%)	0 (0%)	1 (7.14%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	2 (14.29%)	3 21.43%
ผู้ป่วยที่ ได้รับ ยาไอ เวอร์ เมกติน	1 (6.67%)	0 (0%)	1 (6.67%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	1 (6.67%)	2 13.33%
รวม	3 (10.34%)	0 (0%)	1 (3.45%)	1 (3.45%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	0 (0%)	3 (10.34%)	5 17.24%

การทดสอบทางห้องปฏิบัติการ

ในการทดสอบทางห้องปฏิบัติการ ในการวิจัยในครั้งนี้จะนำตัวอย่างน้ำเหลืองของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มมาทดสอบทางอิมมูโนวิทยา 2 วิธี คือ

1. การทดสอบ Indirect ELISA โดยใช้เทคนิค Checkerboard titration ร่วมด้วย
2. การทดสอบ Western Blot

ในการทำการทดสอบด้วยวิธี ELISA ใช้ Protein Antigen ที่มีความเข้มข้น 4 mg/ml เจือจางน้ำเหลืองที่ความเข้มข้น 1:400 เจือจาง conjugate (secondary antibody) ที่ความเข้มข้น 1:4000 นำค่ากลุ่มควบคุมปกติ (negative control) มาหาค่า Cut – off (mean + 1SD) ได้เท่ากับ 1.318

การทดสอบ ELISA

จากนั้นนำมาทำการทดสอบกับตัวอย่างน้ำเหลืองของผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล 14 ราย ผลปรากฏว่า ELISA ให้ผลบวกในการทำการทดสอบที่ วันก่อนได้รับการรักษา (D_0) และหลังการรักษาเป็นระยะเวลา 14 วัน, 30 วัน, 60 วัน, 90 วัน, 120 วัน และ 1 ปี กับผู้ป่วยอัลเบนดาโซลทั้ง 14 ราย แต่พบว่าผู้ป่วยไม่มาติดตามผลการรักษาต่อหลังการรักษา 14 วัน จำนวน 1 ราย (7.14%), หลังการรักษา 90 วัน จำนวน 1 ราย (7.14%), หลังการรักษา 120 วัน จำนวน 1 ราย (7.14%) และหลังการรักษา 1 ปี จำนวน 5 ราย (35.71%) รวมผู้ป่วยที่ไม่ติดตามผลการรักษาด้วยยาอัลเบนดาโซลทั้งสิ้น 8 ราย ใน 14 ราย (57.14%) (ตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบ ELISA ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล

กลุ่มผู้ป่วยอัลเบนดาโซล	ค่าการดูดกลืนแสงจากการทดสอบโดยวิธี ELISA						
	D ₀	D ₁₄	D ₃₀	D ₆₀	D ₉₀	D ₁₂₀	D _{1Y}
ผู้ป่วยคนที่ 1	2.21		2.32		2.36	Loss	
ผู้ป่วยคนที่ 2	1.65		1.67	1.72			1.81
ผู้ป่วยคนที่ 3	1.83				2.06	1.93	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 4	2.17	1.43	1.91	1.95	1.98	1.94	1.96
ผู้ป่วยคนที่ 5	2.05	Loss					
ผู้ป่วยคนที่ 6	1.86	1.96		1.62	1.61	1.87	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 7	2.06	2.05	1.97	2.20	Loss		
ผู้ป่วยคนที่ 8	2.15	2.23					1.48
ผู้ป่วยคนที่ 9	1.39	1.40	1.32				1.43
ผู้ป่วยคนที่ 10	1.62		1.65				1.63
ผู้ป่วยคนที่ 11	1.92		2.17		2.23	2.15	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 12	1.51	1.61	1.81			1.65	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 13	1.42	1.49	1.53	1.38	1.48		1.65
ผู้ป่วยคนที่ 14	1.50		1.58	1.35	1.60	1.51	Loss

Cut - off (mean + 1SD) เท่ากับ 1.318

จากนั้นนำมาทำการทดสอบกับตัวอย่างน้ำเหลืองของผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน 15 ราย ผลปรากฏว่า ELISA ให้ผลบวกในการทำการทดสอบที่ วันก่อนได้รับการรักษา (D_0) และหลังการรักษาเป็นระยะเวลา 14 วัน, 30 วัน, 60 วัน, 90 วัน, 120 วัน และหลังการรักษา 1 ปี ทั้ง 15 ราย แต่พบว่าผู้ป่วยไม่มาติดตามผลการรักษาต่อ หลังการรักษา 120 วัน จำนวน 1 ราย (6.66%) และหลังการรักษา 1 ปี จำนวน 6 ราย (40.00%) รวมผู้ป่วยที่ไม่ติดตามผลการรักษาด้วยยาไอเวอร์เมกตินทั้งสิ้น 7 ราย ใน 15 ราย (46.66%) (ตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 ผลการทดสอบ ELISA ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน

กลุ่มผู้ป่วยไอเวอร์เมกติน	ELISA						
	D ₀	D ₁₄	D ₃₀	D ₆₀	D ₉₀	D ₁₂₀	D _{1Y}
ผู้ป่วยคนที่ 1	1.46	1.47	1.37	1.43		1.35	1.33
ผู้ป่วยคนที่ 2	1.81	1.94	1.78	1.66	2.25	2.18	2.08
ผู้ป่วยคนที่ 3	2.12	2.04	2.07	2.03	1.89	1.78	1.74
ผู้ป่วยคนที่ 4	1.53	1.39	1.46	1.46	1.40	1.42	1.49
ผู้ป่วยคนที่ 5	1.44	1.50	1.55	1.69	1.43	1.46	1.42
ผู้ป่วยคนที่ 6	2.14	2.10	2.14	2.19	1.78	1.90	1.84
ผู้ป่วยคนที่ 7	1.62	1.62	1.81	1.91	1.94	1.82	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 8	1.32	1.34	1.47	1.51	1.43	1.51	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 9	2.26	2.16	2.34	2.07	2.14	2.01	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 10	1.61	1.95	1.89	1.36	1.59	1.83	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 11	2.01	2.00	2.01	1.84	1.79	1.77	1.80
ผู้ป่วยคนที่ 12	1.53	1.65	1.71	1.63	1.63	1.65	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 13	1.83	1.89	1.87	1.92	1.76	1.88	Loss
ผู้ป่วยคนที่ 14	1.75	1.42	1.46	1.53	1.56	1.40	1.49
ผู้ป่วยคนที่ 15	1.46	1.85	1.53	1.91	1.87	Loss	

Cut – off (mean + 1SD) เท่ากับ 1.318

การทดสอบ Western Blot

การทดสอบตัวอย่างน้ำเหลืองโดยวิธี Western Blot จะทำการทดสอบที่ วันก่อนได้รับการรักษา (D_0) และหลังการรักษาเป็นระยะเวลา 14 วัน, 30 วัน, 60 วัน, 90 วัน, 120 วัน และ 1 ปี การทดสอบกับกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล พบว่าผู้ป่วยทั้ง 14 ราย ตัวอย่างน้ำเหลืองจะให้ผลบวกกับการทดสอบ Western Blot ที่ วันก่อนได้รับการรักษา (D_0) ทุกราย และพบว่า ผลการทดสอบน้ำเหลืองเริ่มให้ผลเป็นลบ หลังให้การรักษา 30 วัน 1 ราย ให้ผลการทดสอบน้ำเหลืองเป็นลบหลังได้รับการรักษา 90 วัน 1 ราย และให้ผลการทดสอบน้ำเหลืองเป็นลบหลังได้รับการรักษา 90 วัน 1 ราย รวมให้ผลลบ 3 ราย จากทั้งหมด 14 ราย (ตารางที่ 12)

ตารางที่ 12 ผลการทดสอบ Western Blot ของกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาอัลเบนดาโซล

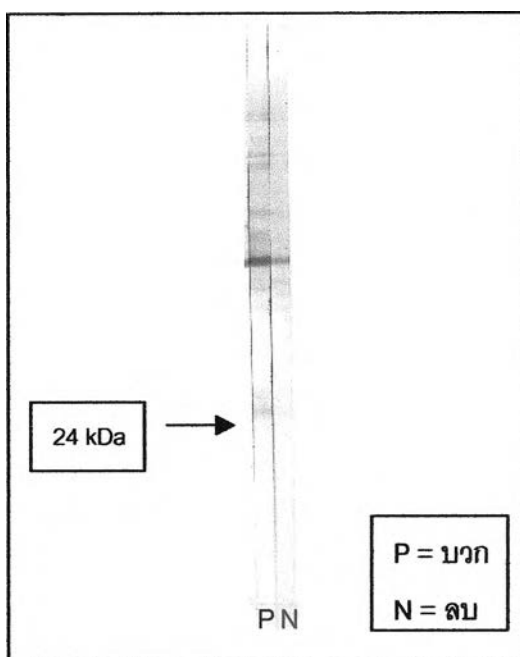
กลุ่มผู้ป่วยอัลเบนดาโซล	Western Blot						
	D ₀	D ₁₄	D ₃₀	D ₆₀	D ₉₀	D ₁₂₀	D _{1Y}
ผู้ป่วยรายที่ 1	+		+		+	Loss	
ผู้ป่วยรายที่ 2	+		+	+			+
ผู้ป่วยรายที่ 3	+				-	-	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 4	+	+	+	+	+	+	-
ผู้ป่วยรายที่ 5	+	Loss					
ผู้ป่วยรายที่ 6	+	+		+	+	+	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 7	+	+	+	+	Loss		
ผู้ป่วยรายที่ 8	+	+					+
ผู้ป่วยรายที่ 9	+	+	+				+
ผู้ป่วยรายที่ 10	+		-				-
ผู้ป่วยรายที่ 11	+		+		+	+	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 12	+	+	+			+	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 13	+	+	+	+	+		+
ผู้ป่วยรายที่ 14	+		+	+	+	+	Loss

การทดสอบกับตัวอย่างน้ำเหลืองของกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน พบว่าจากผู้ป่วย ทั้ง 15 รายจะให้ผลบวกกับการทดสอบที่ 0 วันก่อนได้รับการรักษา (D_0) 15 ราย และ ผลการทดสอบน้ำเหลืองเริ่มให้ผลเป็นลบ หลังให้การรักษา 14 วัน 1 ราย ให้ผลการทดสอบน้ำเหลืองเป็นลบหลังได้รับการรักษา 120 วัน 1 ราย และยังคงให้ผลการทดสอบน้ำเหลืองเป็นลบหลังได้รับการรักษา 1 ปี (ตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 ผลการทดสอบ Western Blot ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาไอเวอร์เมกติน

กลุ่มผู้ป่วยไอเวอร์เมกติน	Western Blot						
	D ₀	D ₁₄	D ₃₀	D ₆₀	D ₉₀	D ₁₂₀	D _{1Y}
ผู้ป่วยรายที่ 1	+	+	+	+		+	+
ผู้ป่วยรายที่ 2	+	+	+	+	+	+	+
ผู้ป่วยรายที่ 3	+	+	+	+	+	+	+
ผู้ป่วยรายที่ 4	+	+	+	+	+	+	+
ผู้ป่วยรายที่ 5	+	+	+	+	+	+	+
ผู้ป่วยรายที่ 6	+	+	+	+	+	+	+
ผู้ป่วยรายที่ 7	+	+	+	+	+	+	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 8	+	+	+	+	+	+	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 9	+	+	+	+	+	+	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 10	+	+	+	+	+	+	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 11	+	+	+	+	+	+	+
ผู้ป่วยรายที่ 12	+	-	+	+	+	+	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 13	+	+	+	+	+	+	Loss
ผู้ป่วยรายที่ 14	+	+	+	+	+	-	-
ผู้ป่วยรายที่ 15	+	+	+	+	+	Loss	

รูปที่ 7 ตัวอย่างการทำการทดสอบ Western Blot แสดงผลบวกและลบ

ระหว่างการติดตามผลการรักษามีผู้ป่วย 1 รายที่ได้รับการรักษาด้วยยาอัลเบนดาโซล พบตัวพยาธิและได้นำตัวพยาธิออกมาแต่ผลการทดสอบ ELISA และ Western Blot หลังจากนำตัวพยาธิออกมายังคงให้ผลบวกกับการทดสอบอยู่จนกระทั่ง 1 ปี แสดงถึงผู้ป่วยน่าจะมีการสร้างแอนติบอดีออกมาทำให้การทดสอบยังคงให้ผลบวกแม้จะมีการนำตัวพยาธิออกมาแล้ว(ผู้ป่วย รายที่ 13)

และพบผู้ป่วย 1 ราย มีประวัติการรับประทานอาหารสุกๆ ดิบๆ และมีอาการทางคลินิกน่าจะเป็นโรคพยาธิตัวจิ๊ด เมื่อทำการทดสอบ ELISA พบว่าให้ผลบวกก่อนให้การรักษา และ Western Blot ให้ผลลบ และหลังได้รับการรักษาด้วยยาไอเวอร์เมกตินได้ทำการทดสอบ Western Blot ซ้ำ เนื่องจากสงสัยว่าผู้ป่วยเป็นโรคพยาธิตัวจิ๊ด โดยนำเหลือของของผู้ป่วยให้ผลการทดสอบเป็นบวก หลังได้รับการรักษา 14 วัน จนถึง 60 วัน แสดงให้เห็นว่าการทดสอบทางห้องปฏิบัติการให้ผลลบ แต่ก็ควรมีการตรวจซ้ำเนื่องจากผู้ป่วยมีประวัติการรับประทานอาหารและมีอาการทางคลินิก แต่ในการวิจัยในครั้งนี้ไม่ได้นำผู้ป่วยรายนี้มาทำการวิจัยเนื่องจากไม่เข้าเกณฑ์การวิจัย